

van kleine lichaamsgebreken zijne gewone opgeruimdheid in zwaarmoedigheid had doen overgaan.

GOTTFRIED AUGUST BÜRGER.

1748—1794.

WERKEN.

Gedichten: Lenore. — Des Pfarrers Tochter von Taubenhain. — Die Kuh, enz.

Deze door zijne hartstogtelijkheid zoo ongelukkig geworden dichter werd te Wolmerswende in 't Halberstadtsche geboren. Zeer vroeg legde hij eene buitengewone neiging tot poëzij aan den dag, maar voegde daarbij zulk een afkeer van 't Latijn, dat hij, naar men zegt, twee jaren noodig had om de verbuigingen te leeren.

Daar hij vroegtijdig zijn vader verloor, trok zijn grootvader zich zijner aan, en deze zond hem, zestien jaar oud, naar Halle om in de godgeleerdheid te studeeren. Bürgers afkeer van deze studie en zijn los gedrag deden zijn grootvader besluiten hem in Göttingen de rechtsgeleerdheid te doen beoefenen, doch hij liet zijn kleinzoon aan 't lot over, toen deze, medegesleept door zijn levendig gestel, en te weinig vastheid van karakter bezittende om verleiding te kunnen weêrstaan, zich aan nieuwe misstappen schuldig maakte.

Een oud liedje, dat hij eene arme vrouw langs de straat hoorde zingen, gaf hem stof tot het vervaardigen van zijn gedicht *Lenore*, dat hij aan eenige zijner geleerde vrienden in Göttingen voorlas, welke er door verrukt werden en hem verder voorthielpen.

In 1772 werd hij *Amtmann* te Altengleichen in Hanover en trad twee jaar later in 't huwelijk met een meisje, voor wie hij weldra minder liefde gevoelde dan voor hare jongere zuster, welke bij hem was komen inwonen, en die hij

onder den naam van Molly heeft bezongen. Bijna tien jaar had hij een misdadig en zeer ongelukkig leven geleid, toen hij, beknelde door huiselijke wederwaardigheden, zijne betrekking als *Amtmann* nederlegde en zich naar Göttingen begaf, waar hij met het geven van lessen over stijl enz. zijn brood hoopte te verdienen. In dezen tijd stierf zijne vrouw, en nu mogt hij zijn wensch zien vervullen om hare zuster te huwen. Geluk echter smaakte hij in dezen echt niet; Molly ontviel hem door den dood, een jaar na 't huwelijk.

Van nu af was alle vreugd voor altijd uit zijn hart gebannen; daarbij kwam nog dat hij aanhoudend met gebrek had te kampen, en in dezen toestand verhief men Bürger tot buitengewoon hoogleeraar — zonder bezoldiging. Bovendien verscheen er van Schiller, wiens verheven idealen weinig konden instemmen met de neiging tot het zinnelijke van Bürger, eene scherpe beoordeeling van 's dichters werken, en toen hij Göthe een bezoek bragt, ontving deze hem koel. Bürger leed onder dit alles, doch de maat van zijn lijden was nog niet vol. Hij ontving van een meisje uit Schwaben een vers, waarin zij zich aan hem als gade aanbod; er volgde eene dichterlijke onderhandeling, die zich oploste in een zóó ongelukkig huwelijk, dat het na twee jaar door den rechter verbroken moest worden.

Onder al die rampen werd Bürger door eene longtering aangetast, en toen hij bedlegerig werd, zond hem de Hanoversche regeering eenigen onderstand, om te voorkomen dat de dichter den hongerdood stierve. Hij overleed in zijn zeven en veertigste jaar.

Met moeite werden er eenige penningen opgezameld om den dichter een onaanzienlijk gedenkteeken van zandsteen op te richten.